

junaki so čudni ljudje, „ki nosijo svoje pravo na ostrini svojega meča“. Našteli so do 100 zvezkov njegovih romanov. Pisal je kar sproti za podlistke raznih časopisov, in po štiri romane hkrati. Seveda je pri tem iskal bolj zunanjih efektov, kakor pa notranje dovršenosti, in zato so njegove romane z veliko slastjo čitali. Z npravnega stališča seveda niso vredni priporočila. Dumas je zaslužil ogromne svote, a jih je vse tudi hitro zapravil z razkošnim življenjem. Večkrat je sam sestavil samo osnovo romana z glavnimi zapletkami, a podrobno izvršitev prepustil drugim. Umrli je zapuščen in ubožen l. 1870.

Angleški kralj Edvard VII.

Po smrti kraljice Viktorije (glej „Dom in Svet“ 1901, str. 192.) je prevzel angleško vladno njen šestdesetletni sin Edvard kot angleški kralj in indijski cesar. Edvard je bil rojen dne 9. novembra 1841 v palači Buckingham kot drugi otrok kraljice Viktorije in princa Alberta saško-koburškega. Pri krstu mu je kumoval pruski kralj Friderik Viljem IV. Že v prvi mladosti je mnogo potoval po Evropi in po Vzhodu. Za politiko se ni menil toliko, kolikor za sport in za vsakovrstne zabave. Dne 10. marca 1863 se je poročil z devetnajstletno princezino Aleksandro, starejšo hčerjo danskega kralja Kristijana IX. Prestolonaslednik je princ Jurij, vojvoda yorški. — Novi kralj je odlašal s kronanjem, dokler se ne konča vojska v Južni Afriki. Hotel je kot zmagovavec sesti na prestol. Dolgo je čakal. Slednjič so se Buri vendar vdali. Z velikansko slovesnostjo so hoteli Angleži praznovati takoj dne 26. junija kraljevo kronanje. Že so prišli zastopniki zunanjih vlad v London, že so se dvigali dragoceni slavoloki. A težka bolezen je položila Edvarda na bolniško posteljo, in morali so kronanje odložiti. Ko je kralj nekoliko okreval, se je izvršilo v Londonu slovesno kronanje v westminsterski opatiji, a z mnogo manjšim sijajem, nego so nameravali izpočetka. Kronal ga je nadškof canterburyski, ki ima po postavi to pravico izza davnih dni. Pridigoval pa je škof londonski. Kralj je prisegel, da bo branil zapovedi božje, narodne in anglikanske državne cerkve ter da bo varoval prava duhovščine in ljudstva. Nadškof ga je mazilil z blagoslovljenim oljem, potem mu je izročil državne insignije s prstanom sv. Edvarda, kralja angleškega. Slednjič mu je dal na glavo kraljevo krono, proseč Boga, „da kakor se zlata krona blišči na njegovi glavi, tako naj se tudi njegovo srce obogati z nebeškim blagoslovom“. Zdaj zadoné trombe, ljudstvo pozdravlja kralja, in topovi zagrmé na Toweru.

Ko vse utihne v cerkvi, opomni nadškof kralja: „Bodi pogumen in dobrega duha, izpolnjuj božje zapovedi in hodi po njegovi sveti stezi! Bojuj dobri boj in tvoj smoter bodi večno življenje, da boš na tem svetu kronan z uspehi in častjo, ko pa končaš telesno življenje, da zadobiš krono pravice, katero ti naj dá oni dan Bog, pravični Sodnik.“ Nato mu izroči krasno vezano „Sveto pismo“, „da se iz njega uči modrosti in zakonov pravice“. Po „Zahvalni pesmi“ sede kralj na prestol in sprejme poklonitev svojih podložnikov. — Ta obred je jako star in sega daleč nazaj v prvotno katoliško dōbo angleške zgodovine. Sestavil ga je Egbert, yorški nadškof, ki je umrl l. 737. Kraljevi znaki nosijo vsi ime sv. Edvarda

Angleški kralj Edvard VII.

in so iz XI. stoletja. Ko so angleški kralji odpadli od rimske cerkve, so pod vplivom protestantizma izpustili iz obreda sv. mašo in namesto nje vstavili protestantovsko „obhajilo“. Do XIV. stoletja je moral prisegati angleški kralj, da bo „varoval postave slavnega spoznavca sv. Edvarda“. Sedanjó prisego pa je sestavil škof Compton v prošlem stoletju. Ker se v nji naglaša tudi razkolno stališče anglikansko in verska nestrpnost proti rimski cerkvi, so katoličani ž njo nezadovoljni, in skoro gotovo je Edvard VII. zadnji angleški kralj, ki jo je rabil. Naša slika nam ga kaže še v krepki moški dōbi. Zadnja bolezen pa ga je jako potrla, tako da je komaj prestal kronanje.